

**Ankenævnet på Energiområdet
Nyropsgade 30
1780 København V**

E.ON Varme Danmark ApS
Nørrelundvej 10
DK-2730 Herlev
Kundecenter@eon.dk
Kundecenter: Tel. +45 7027 0577
www.eon.dk
CVR Nr. 25625625

Thomas Andersen Thrane
Direkte Tel: 30 38 61 67
Tel +45 44854100
Fax +45 44854101

E.ON's sammenfattende bemærkninger til Ankenævnets sag om, hvorvidt varmforsyningen er berettiget til at ændre priser og vilkår for at overholde varmforsyningslovgivningen (nævnets j.nr. 4/1920-0301-0093)

Herlev, den 31. juli 2008

E.ON Varme Danmark ApS (herefter "E.ON") fastholder, at E.ON som varmforsyningsvirksomhed er berettiget til at fastsætte priserne for levering af varme i Slagslunde, således at priserne svarer til omkostningerne til levering af varme, jf. E.ON's bemærkninger af 18. juni 2008.

Hensynet til at overholde varmforsyningslovgivningen

E.ON finder fortsat, at hensynet til at overholde varmforsyningslovgivningen indebærer, at E.ON er berettiget til at ændre priser og vilkår, sådan som vi har gjort opmærksom på siden sagens start, jf. vores brev af 11. juni 2007 (klagerens bilag 3).

Det er E.ON's vurdering, at Ankenævnet har ret - og i øvrigt er forpligtet - til at inddrage den offentligretlige regulering, som E.ON er underlagt, når Ankenævnet foretager sin civilretlige vurdering, og når den offentligretlige lovgivning specifikt påberåbes under sagen.

At den offentligretlige regulering bør indgå skyldes, at Energitilsynet har en række beføjelser efter den offentligretlige lovgivning, og at disse beføjelser knytter sig til fastsættelse af priser og vilkår mv. for levering af fjernvarme, dvs. netop privatretlige forhold mellem kunde og forsyningsvirksomhed. Hvis Energitilsynets offentligretlige afgørelser og anbefalinger ikke havde privatretlig virkning i forhold til varmforsyningsvirksomhedernes kunder, ville Energitilsynets beføjelser savne den gennemslagskraft, som er forudsat ved varmforsyningslovgivningen og den øvrige forsyningslovgivning. En sådan retstilstand kan ikke have formodningen for sig.

Forelå sagen for domstolene, ville domstolene næppe heller se bort fra offentligretlige regler, hvis disse blev draget frem under sagen.

Ankenævnets praksis viser, at offentligretlig lovgivning indgår i Ankenævnets vurderinger

At varmforsyningslovens regler indgår i retsforholdet mellem kunde og varmforsyningsvirksomhed er efter vores opfattelse anerkendt i Ankenævnets praksis. I afgørelser fra 2006 og 2007 udtalte Ankenævnet:¹

"Kontraktforholdet mellem den enkelte slutbruger og forsyningsselskabet er reguleret dels af selskabernes til Energitilsynets anmeldte leveringsbetingelser, dels af den til enhver tid gældende varmforsyningslov, samt af andre relevante love." (vor fremhævelse)

Også i en sag, hvor en ejendom var tilsluttet fjernvarmenettet og også havde aftaget varme fra nettet, henviste nævnet til forsyningslovgivningen:²

"Som følge heraf overtager køber i forholdet til forsyningsselskabet kundeforholdet med de rettigheder og forpligtelser, der følger af forsyningslovgivningen og leveringsbestemmelser mm., der er anmeldt til Energitilsynet [...]." (vor fremhævelse)

Ankenævnet har endog fundet en pris ugyldig i medfør af varmforsyningsloven, fordi den ikke var anmeldt,³ ligesom Ankenævnet også i medfør af varmforsyningsloven har fundet et vilkår urimeligt.⁴

I en sag fra 2005 har Ankenævnet tillige henvist til "en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse af energi", dvs. princippet i varmforsyningslovens § 1.⁵

¹ Ankenævnets afgørelse af 5. oktober 2006 (4-1920-0301-0007, NN mod Struer Forsyning Fjernvarme) og 9. juli 2007 (4/1920-0301-0044, NN mod KE Varme).

² Ankenævnets afgørelse af 4. april 2008 (4/1920-0301-0081, NN mod SEAS-NVE KV Net). Princippet lægges også til grund i Ankenævnets afgørelse af 2. juli 2007 (4-1920-0301-0043, NN mod Sydfalster Varmeværk) og i afgørelse af 5. oktober 2006 (4-1920-0301-0040, NN mod Frederiksberg Forsyning).

³ Ankenævnets afgørelse af 18. december 2006 (4-1920-0301-0047, NN mod Vindblæs Kraftvarmeværk). Se også nævnets afgørelse af 1. juli 2005 (4-1922-0101-0021, NN mod Odense Kommunale Varmeforsyning), hvor nævnet fandt anledning til specifikt at fremhæve, at varmforsyningsens fremgangsmåde ikke kunne karakteriseres som urimelig efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4.

⁴ Afgørelse af 11. oktober 2005 (3/1922-0101-0027, NN mod Forsyningsvirksomhederne i Aalborg). I afgørelsen fandt nævnet 3 vilkår urimelige i medfør af varmforsyningsloven: dels (1) et vilkår om indbetaling af et samlet beregnet forbrug, før energiselskabet ville beregne en reduktion af omkostninger ved uudnyttet merforbrug og betale denne tilbage til forbrugeren, dels (2) en mødetilsigelse med trussel om afbrydelse i strid med kravet om særskilt varsel, og endelig (3) et gebyr, der var beregnet i strid med Energiklagenævnets praksis om, at gebyrer for restanceinddrivelse ikke kan ske efter den kommunale gebyrlovgivning.

⁵ Ankenævnets afgørelse af 11. oktober 2005 (4-1922-0101-0025, NN mod Klitmøller Kraftvarmeværk).

Hertil kommer, at Ankenævnet inddrager Energitilsynets vurdering i præmisserne i nævnets civilretlige stillingtagen.⁶ I en sag om fastsættelse af betaling af faste afgifter (tilslutningspligt), udtalte Ankenævnet således:⁷

"Ankenævnet har lagt til grund, at Energitilsynet som tilsynsmyndighed har udviklet den praksis, at varmforsyningssekskabernes krav om betaling af faste afgifter skal dække de omkostninger, der for varmforsyningen er forbundet med forbrugerens tilstedeværelse på forsyningsnettet og forbrugerens "trækningsret" på kapaciteten.

Nævnet finder herefter, at klager efter de gældende regler er forpligtet til at betale den opkrævede faste afgift." (vor fremhævelse)

Ankenævnet har endvidere henvist til, at nogle gebyrsatser var vedtaget af Energitilsynet, til støtte for, at en forsyningsvirksomheds gebyr ikke burde tilsidesættes.⁸

Som vi læser Ankenævnets praksis, må det fastslås, at Ankenævnet inddrager Energitilsynets praksis og den offentligretlige regulering af forsyningsvirksomheder i øvrigt i sine afgørelser, og i vidt omfang lægger denne til grund. Vi har derfor antaget, at aftalelovens udgangspunkt om aftalefrihed således inden for varmforsyningsområdet i et vist omfang er erstattet af varmforsyningslovens offentligretlige regulering, som vi har givet udtryk for i brev af 11. juni 2007 (klagerens bilag 3).⁹ Denne antagelse mener vi at have gjort med føje.

⁶ Se eksempelvis afgørelse af 1. juli 2008 (4-1920-0301-0064, NN mod Frederikshavn Forsyning), hvor Energitilsynets udtalelse til indklagede energiselskab er refereret i sin helhed. Se tillige Ankenævnets afgørelse af 11. oktober 2005 (3/1922-0101-0027, NN mod Forsyningsvirksomhederne i Aalborg), hvor Ankenævnet refererer Energiklagenævnets praksis, og derefter - som følge af at varmforsyningsvirksomheden fandtes at have "omgået" varmforsyningsloven, som denne måtte fortolkes i lyset af Energiklagenævnets praksis - finder forsyningsvirksomhedens betingelser urimelige i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 4.

⁷ Ankenævnets afgørelse af 11. marts 2008 (4-1920-0301-0053, NN mod Hundested Varmeværk), og tilsvarende afgørelse af 11. oktober 2005 (3-1922-0101-0028, NN mod Gedser Fjernvarme). Se også afgørelse af 11. oktober 2005 (3/1922-0101-0027, NN mod Forsyningsvirksomhederne i Aalborg), hvor Ankenævnet refererede Energitilsynets praksis, og herefter "på denne baggrund" afgjorde spørgsmålet i overensstemmelse med praksis. Se endelig nævnets afgørelse af 1. juli 2005 (4-1922-0101-0021, NN mod Odense Kommunale Varmeforsyning), hvor Ankenævnet også refererer til Gas- og Varmepudvalgets praksis (nu Energitilsynets praksis) med hensyn til kompensation for udgifter på grund af en defekt ventil.

⁸ Ankenævnets afgørelse af 16. december 2005 (4-1922-0101-0023, NN mod Odense Kommunale Varmeforsyning). Se også Ankenævnets afgørelse af 12. maj 2005 (3/1922-0101-0003, NN mod Helsingør Fjernvarme), hvor Ankenævnet lagde et pålæg fra Energitilsynet til grund for at nedsætte et gebyr.

⁹ Se også Højesterets dom af 22. december 1999 i Sebastian-sagen (U 2000.656 H), hvor Højesteret - uden at angive udtrykkelig hjemmel - "supplerede" en indgået kontrakts vederlagsbestemmelser med et skønsmæssigt fastsat ekstra beløb. Uanset, hvor specielle

Der er derfor ikke grundlag for at antage, at Energitilsynets vurdering af, om prisfastsættelsen er i overensstemmelse med varmforsyningsloven er klagerens klagesag for Ankenævnet uvedkommende, sådan som klageren gør gældende i klageindlæg af 19. juli 2008. Tværtimod kan E.ON ikke se bort fra tilsynsmyndighedernes afgørelser. Dertil kommer, at der er praksis i branchen for, at varmforsyningsvirksomheder følger Energitilsynets anbefalinger og henstillinger.¹⁰ Det er derfor ikke irrelevant for Ankenævnets vurdering af sagen, at Energitilsynet (og Energiklagenævnet) har taget stilling til rimeligheden af E.ON's priser, og at Energitilsynet (og Energiklagenævnet) har fundet disse i overensstemmelse med varmforsyningsloven.

Derimod underbygger dette, at ændringen af priser og vilkår for levering af fjernvarme i Slagslunde ikke kan anses for "urimelig" i medfør af aftalelovgivningen.

Vi finder endelig, at der må være en formodning imod, at E.ON Varme Danmark ApS - og tidligere Nesa - generelt har fraskrevet sig at kunne tilpasse sine priser og vilkår for at leve op til lovgivningen. Der bør her henvises til den oprindelige aftales pkt. 10.1. (klagerens bilag 7), der forudsatte, at aftalen ikke var generelt uforanderlig i sin løbetid.

Der må også være en formodning imod, at varmforsyningen skulle have påtaget sig at levere varme til mindre end omkostningerne ved at producere varmen. Der må også være en formodning imod, at retstilstanden skulle være indrettet sådan, at Energitilsynet først kan påbyde E.ON til at ændre sine tariffer for at gøre dem kostægte, og Ankenævnet på Energiområdet derefter forhindrer E.ON i at justere sine tariffer for at gøre dem kostægte. Det ville indebære, at prisfastsættelse og vilkår var urimelig efter en lov, men rimelig efter en anden. Et sådant juridisk paradoks gavner hverken varmforsyningsvirksomhederne eller kunderne i almindelighed, og vi skal derfor anmode Ankenævnet om at fastslå, at varmforsyningsvirksomheder også på civilretligt grundlag er berettigede til at tilpasse deres priser og vilkår til varmforsyningslovgivningen.

omstændigheder man kan finde i sagen, viser dommen dog, at domstolene ikke afviser at have kompetence til - på uskrevet aftaleretligt grundlag - at "supplere" en indgået kontrakt, uden at pålægge parterne genforhandling eller opsigelse af kontrakten. Kan det ske på uskrevet aftaleretligt grundlag, må det også kunne ske for at leve op til varmforsyningslovens principper.

¹⁰ Ankenævnet har tidligere lagt vægt på, hvad der er praksis. I afgørelse af 1. juli 2008 (1920-0301-0049, NN mod Vejen Varmeværk) henviste nævnet til, at en flytning af en stikledning var "i fuld overensstemmelse med almindelig praksis på området".

Varmeforsyningens økonomi som kriterium i vurderingen

E.ON er ikke enig med klageren i, at hensynet til varmforsyningens økonomi er sagen uvedkommende.

På grund af reguleringen på området, er kollektiv varmforsyning "et lukket kredsløb", der hviler i sig selv. Ankenævnet på Energiområdet har i sin praksis tidligere inddraget forsyningsvirksomheders økonomi i sine civile vurderinger. Således har Ankenævnet bl.a. fundet:¹¹

"Ud fra de økonomiske analyser, der er foretaget af [energisekskabet] før beslutningen om nedlæggelse, var det ikke længere økonomisk rentabelt at drive et traditionelt spaltgasanlæg. Dette understøttes også af, at bygasforsyningen i de fleste byer enten er nedlagt eller for de større byers vedkommende erstattet af Bygas 2, der er baseret på naturgas. En overgang til Bygas 2 kræver imidlertid et stort kundeunderlag, som efter det oplyste ikke vurderes af være til stede i Kolding.

Nævnet finder herefter, at indklagede er berettiget til at opsige kundefaftalerne om forsyning med bygas [...]"

E.ON finder derfor, at Ankenævnet kan og bør inddrage hensynet til hvile-i-sig-selv-økonomien i værket i Slagslunde i den samlede vurdering, som Ankenævnet bør foretage.

Bemærkninger i øvrigt til seneste indlæg fra klageren

E.ON er enig med klageren i, at aftalen er en forbrugerftale. E.ON skal dog minde om, at varmforsyningsloven allerede er garant for, at forbrugeren ikke betaler for meget for sin varme. At klageren alene pålægges at betale for omkostningerne ved at producere varmen, kan næppe betegnes som et brud på forbrugerbeskyttelsen.

Der er ikke tale om, at E.ON kan "vælte hele sin underskudsforretning over på forbrugerne og aldrig risikere et tab", eller at E.ON "benyttede lejligheden til at forhøje den faste afgift", sådan som klageren påstår i klageindlæg af 19. juli 2008. Der er alene tale om, at værket og nettets økonomi hviler i sig selv, at priserne er bestemt af omkostningerne, og at klageren må betale det, som varmen koster.

Endelig kan E.ON oplyse, at kommunen ikke har pålagt tilslutningspligt for klagerens ejendom.

¹¹ Ankenævnets afgørelse af 6. juli 2005 (3/1922-0101-0024, NN mod A/S KOE-GAS).

Sammenfatning

E.ON finder ikke, at vi har brudt eller misligholdt kontrakten med klageren.

E.ON finder, at kontrakten lovligt er blevet justeret for at bringe den i overensstemmelse med varmforsyningslovgivningen.

Vi anmoder derfor Ankenævnet om at slå fast, at E.ON Varme Danmark ApS ikke har brudt eller misligholdt kontrakten med klageren,

da kontraktforholdet mellem klager og varmforsyningsvirksomhed er reguleret af bl.a. varmforsyningsloven, jf. Ankenævnets afgørelser af 5. oktober 2006 og 9. juli 2007,

da Energitilsynet har taget stilling til spørgsmålet om overensstemmelse med varmforsyningsloven;

da Energitilsynet har fundet, at det var i overensstemmelse med varmforsyningsloven, at E.ON korrigerede sin prisfastsættelse for at bringe den i overensstemmelse med lovgivningen, jf. Energitilsynets afgørelse af 25. oktober 2007;

da Energitilsynets afgørelse er blevet stadfæstet af Energiklagenævnet, jf. klagenævnets afgørelse af 3. marts 2008;

da klageren alene pålægges at betale omkostningerne til at producere og distribuere varmen, jf. varmforsyningslovens bestemmelser om priser;

da denne korrektion af prisen ikke afgørende forrykker balancen mellem varen (varmen) og vederlaget for den, idet vederlaget alene svarer til omkostningerne, jf. varmforsyningsloven;

da det på denne baggrund ikke kan findes urimeligt (hverken efter varmforsyningsloven, efter aftalelovgivningen eller efter civile retlige regler i øvrigt), at E.ON justerer sin prisfastsættelse for at bringe den i overensstemmelse med lovgivningen;

da aftalen således må anses for at have "overlevet" de ændrede forhold, hvorfor der ikke er grundlag for aftaleretligt at opsige vilkåret; og

da opretholdelse af kontrakten med de tilpassede vilkår herefter må anses for at være et hensynsmæssigt og rimeligt resultat for klageren og for hvile-i-sig-selv-økonomien i varmeværket og varmedistributionsnettet.

Med venlig hilsen

E.ON Varme Danmark ApS

Jørn Bue Madsen
bestyrelsesformand

/

Tore Harritshøj
direktør